

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **R. K.**,
uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 2 k.k.s.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2021 r.,
w trybie art. 535 § 3 k.p.k., kasacji Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w P.
na niekorzyść, od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 lutego 2020 r., sygn.
akt II Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 9
października 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz R. K.
kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu
kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy w celu
sporządzenia odpowiedzi na kasację.**

UZASADNIENIE

R. K. został oskarżony o to, że w dniu 1 marca 2018 r. wywoził z Polski na Ukrainę przez przejście graniczne w K. woj. (...) bez wymaganego zezwolenia właściwego ministra przedsiębiorczości i rozwoju na wywóz towaru w postaci termowizora obserwacyjnego P. w ilości 10 szt. i P.... w ilości 1 szt. a określonego w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29.11.2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. 2017. 1050 j.t.) o wartości celnej 98 040,00 zł”, tj. o czyn z art. 86 §

3 k.k.s. w zw. z art. 86 § 2 k.k.s. Wyrokiem z dnia 9 października 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w J. uniewinnił R. K. od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, wyrokiem z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od powyższego orzeczenia wywiódł Naczelnik (...) Urzędu Celno – Skarbowego w P., zarzucając mu „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 kks, art. 10 § 4 kks oraz art. 86 § 2 kks poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony nie mógł przewidzieć, iż może popełnić czyn zabroniony tzn. że nie miał świadomości, że nie może bez wymaganego zezwolenia właściwego ministra przedsiębiorczości i rozwoju dokonywać obrotu towarami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa”.

W związku z podniesionym zarzutem skarżący, na podstawie art. 537 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.”. W odpowiedzi na kasację obrońca uniewinnionego wniósł o „pozostawienie jej bez rozpoznania”, zaś w razie przyjęcia do rozpoznania – wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej”. Jednocześnie zawnioskował o zasądzenie kosztów obrony według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna i jako taka została oddalona na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Zgodnie z treścią art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Okoliczności wskazane w art. 435 k.p.k., art. 439 i art. 455 k.p.k. w tej sprawie nie wystąpiły. Skoro tak, to Sąd Najwyższy był uprawniony rozpoznać zarzut kasacji w takim tylko kształcie, w jakim został on rzeczywiście sformułowany.

Zarzut kasacyjny (naruszenia praw materialnego) stanowi powtórzenie zarzutu apelacyjnego. W sytuacji, kiedy Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uniewinniający Sądu I instancji, nie stosował prawa materialnego a jedynie dokonywał kontroli jego zastosowania przez Sąd I instancji. Wobec tego poprawne sformułowanie

zarzutu wymagało zaatakowania w kasacji jakości kontroli odwoławczej w odniesieniu do wskazanego w apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego. W świetle powyższego trzeba stwierdzić, że zarzut kasacji oskarżyciela publicznego, tak jak został on sformułowany w kasacji, nie odnosi się w istocie do orzeczenia Sądu Okręgowego, tylko do orzeczenia Sądu I instancji.

Niezależnie od tego trzeba poczynić dalsze uwagi co do niezasadności zarzutu kasacyjnego. Formułując zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego (w postaci trzech przepisów kodeksu karnego skarbowego, tj. art. 4, art. 10 § 4 i art. 86 § 2), oskarżyciel publiczny kwestionuje w rzeczywistości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, a zaakceptowane przez Sąd Okręgowy, zarówno w zakresie nieistnienia po stronie oskarżonego świadomości karalności zarzucanego mu czynu, jak i tego, że oskarżony dokonał, zgodnie z wymogami, wszelkich aktów staranności świadczących o woli ustalenia znaczenia poszczególnych norm i zakazów, czyli że działał w usprawiedliwionym błędzie co do karalności zarzucanego mu czynu. Zatem już z samej redakcji zarzutu kasacyjnego, ale też z uzasadnienia kasacji wynika, że skarżący kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne stanowiące podstawę uniewinnienia oskarżonego, co w kasacji jest niedopuszczalne.

Jak wynika z utrwalonej linii orzecznictwa, zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego może zostać skutecznie podniesiony wyłącznie wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2017 r., IV KK 278/17). Ustalenia dotyczące strony podmiotowej czynu zabronionego, w tym przyjęcie zamiaru czy też jego postaci, należą do sfery ustaleń faktycznych, które z mocy art. 523 § 1 k.p.k. nie mogą być przedmiotem zarzutu kasacyjnego. Zarzut obrazy prawa materialnego mógłby być zaś rozważany jedynie wówczas, gdyby dotyczył wykładni bądź zastosowania tego prawa w niekwestionowanym stanie faktycznym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., III KK 305/13).

Podsumowując, ze względu na to, że w kasacji sformułowano wyłącznie zarzut naruszenia prawa materialnego, nie wskazując na naruszenie prawa procesowego, które doprowadziło do poczynienia w sprawie wskazanych błędnych ustaleń faktycznych, Sąd Najwyższy, mając na względzie kierunek kasacji (na niekorzyść), musiał uznać ją za oczywiście bezzasadną.

Uwzględniając wniosek obrońcy uniewinnionego, wobec oddalenia kasacji, należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz R. K. kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów udzielonej mu obrony w postaci sporządzenia odpowiedzi na kasację. Rozstrzygnięcie to

znajduje swe uzasadnienie w treści art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800, ze zm.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.